

Continuare – Scrisoarea 4

M.L. Andreassen

În documentele și scrisorile pe care le-am trimis din când în când, cu privire la ceea ce eu consider o gravă abatere de la credință din partea conducătorilor noștri, am respectat cu strictețe sfatul pe care Hristos ni-l dă în Matei 18: 15-17. Aici El spune că, dacă se ivesc dezacorduri între frați „muștră-l între tine și el singur.” Dacă nu ascultă, „mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii.” Am respectat acest principiu, după cum puteți observa și din această relatare.

În luna mai 1957 am avut în mâini, în mod providențial cred, o copie a proceselor verbale ale Consiliului administratorilor de la White Estate din data de 1 și 2 mai 1957, în care este relatată întâlnirea în care cei doi frați au discutat cu administratorii despre o declarație cu privire la ispășire pe care au găsit-o în scrierile sorei White. Ei au căutat sfat în această problemă, întrucât ceea ce descoperiseră nu era în armonie cu noul punct de vedere pe care îl susținea conducerea. Ce atitudine ar fi trebuit să ia acești cercetători față de declarațiile sorei White?

Timp de luni și chiar ani de zile, conducătorii noștri au studiat împreună cu unii dintre slujitorii bisericilor evanghelice, în vederea recunoașterii bisericii noastre drept un corp creștin evanghelic. Studiile priveau doctrinele adventiste, în special ispășirea, judecata de cercetare și lucrarea lui Hristos în sanctuarul din ceruri începând 1844. Evanghelicii au numit aceste doctrine „cel mai colosal fenomen psihologic de salvare a aparențelor din istoria religioasă” și așa le-au prezentat în publicația lor, Eternity, din septembrie 1956, reeditând articolul într-o ediție specială sub titlul „Sunt adventiștii de ziua a șaptea creștini?”

Se pare că evanghelicii au produs o influență pronunțată asupra conducătorilor adventiști, astfel încât Dr. Barnhouse, unul dintre pastorii evanghelici prezenți, relatează că liderii noștri „au respins total” unele din doctrinele lor cele mai importante. Poate ar fi mai bine să-l lăsăm pe Dr. Barnhouse să ne relateze întâmplarea, așa cum a publicat-o în articolul său. Subiectul special pe care îl discută este ceea ce noi numim „Marea dezamăgire” și se referă la marea dezamăgire a adventiștilor din 1844 când ei așteptau ca Domnul să revină. Iată relatarea:

„În dimineața care a urmat „marii dezamăgiri” doi oameni mergeau printr-un lan de porumb pentru a scăpa de batjocurile nemiloase ale vecinilor de la care își luaseră rămas bun pentru totdeauna în ziua precedentă. Potrivit spuselor lui, Hiram Edson (omul din lanul de porumb care s-a gândit primul la acest lucru) a fost pătruns de convingerea că „în loc să iasă din Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc pentru a veni pe pământ, în ziua a zecea a lunii a șaptea, la sfârșitul celor 2300 de zile, Hristos a intrat de fapt pentru prima oară, în această zi, în a doua despărțitură a sanctuarului, și că El are o lucrare de făcut în Locul prea Sfânt înainte de a reveni pe pământ.” Aceasta este, pentru mine, nimic mai mult decât o idee umană pentru salvarea aparențelor. Putem să ne dăm seama că unii adventiști neinformați au preluat această idee și au dus-o până la extreme

fabuloase. Mr. Martin și cu mine i-am auzit pe conducătorii adventiști spunând hotărât că ei resping toate aceste extreme. Și aceasta în termeni foarte clari. În plus, ei nu cred ideea susținută de unii dintre învățătorii lor din trecut, că lucrarea de ispășire a lui Isus nu s-a sfârșit la Calvar, și că El ar desfășura o altă slujbă preoțească de la 1844 încoace. Această idee este de asemenea total respinsă. Ei cred că, după înălțarea Sa, Hristos administrează beneficiile ispășirii pe care a finalizat-o pe Calvar.

Întrucât doctrina sanctuarului se bazează pe tipul marelui preot evreu intrând în Sfânta Sfintelor pentru a sfârși lucrarea de ispășire, se poate vedea că ceea ce rămâne este fără temeie exegetic, fiind o speculație teologică de domeniul fantasticului. Conform acestei versiuni, de la 1844 încoace Hristos examinează rapoartele vieții tuturor oamenilor și hotărăște ce răsplată va primi fiecare creștin. Credem că nu există nici măcar vreo aluzie, în vreun verset din Scriptură care să susțină o idee atât de ciudată și mai credem că orice efort de a o susține este răsuflat și inutil.”

Pentru a înțelege mai bine aceste afirmații, adaug următoarea explicație, care ar putea clarifica unele exprimări.

Dr. Barnhouse relatează mai întâi binecunoscuta întâmplare, cum Hiram Edson, mergând prin lanul de porumb în dimineața care a urmat „dezamăgirii” devine conștient că „în loc de a părăsi Sfânta Sfintelor... Marele Preot intră pentru prima oară în cea de-a doua despărțitură a sanctuarului, și că El mai are o lucrare de făcut în Sfânta Sfintelor înainte de a reveni pe pământ.” Lucrarea pe care El trebuie s-o facă înainte de revenirea Sa, este finalizarea ispășirii, care implică judecata de cercetare. Această concepție, spune Dr. Barnhouse, „este doar o idee umană pentru salvarea aparențelor.” Și el continuă: „Unii adventiști neinformați au preluat această idee și au dus-o la extreme fabuloase.” Asta înseamnă că ei cred că Hristos a intrat într-adevăr în Sfânta Sfintelor ca să sfârșească lucrarea pe care o are de făcut înainte de venirea Sa pe pământ, și care implică judecata de cercetare și finalizarea ispășirii. Dr. Barnhouse spune: „Mr. Martin și cu mine i-am auzit pe conducătorii adventiști spunând hotărât că ei resping aceste extreme. Și aceasta în termeni foarte clari.”

Dacă ar fi să credem afirmația Dr. Barnhouse, atunci conducătorii noștri resping o doctrină pe care noi am păstrat-o cu sfințenie de la începuturi. Acest fapt reiese clar din cele relatate de Dr. Barnhouse în continuare: „Unii dintre învățătorii lor din trecut au susținut ideea că lucrarea de ispășire a lui Isus nu a fost încheiată la Calvar, și, de asemenea, că El mai are de făcut o slujbă preoțească după 1844. Această idee este de asemenea total respinsă.”

Când Dr. Barnhouse spune că „unii” din învățătorii noștri din trecut susțineau că „lucrarea de ispășire a lui Isus nu a fost încheiată la Calvar” trebuie să fi primit această informație de la vreunul din autorii „neinformați” ai noii noastre teologii, întrucât istoria ne relatează că toți învățătorii noștri au învățat aceasta. James White, J.H. Waggoner, Uriah Smith, J. N. Andrews, J. N. Loughborough, C. H. Watson, E.E. Andross, W.H. Branson, Camden Lacey, R.S. Owen, O. A. Johnson, F. D. Nichols (până în 1955) au apărut cu hotărâre doctrina lucrării de ispășire a lui Hristos de la 1844 încoace, și și-au exprimat această convingere în scrierile lor. În timp ce scriu aceste rânduri, am alături toate scrierile lor. James White, primul președinte al Conferinței Generale, când a fost numit redactor șef al revistei Signs of the Times, a scris în prima ediție a acestei publicații un

articol „pentru a corecta afirmațiile false care circulă printre noi... Mulți dintre cei ce se numesc adventiști susțin păreri cu care nu putem simpatiza, și dintre care unele credem că subminează cele mai clare și mai importante principii stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu.” În al doilea dintre cele douăzeci și șapte de puncte de credință putem citi următoarele: Hristos „a trăit pentru a ne fi exemplu, a murit în locul nostru, a fost înălțat pentru îndreptățirea noastră, a urcat la cer pentru a fi mijlocitorul nostru în sanctuarul din cer, unde, cu propriul său sânge, face ispășire pentru păcatele noastre; care ispășire, departe de a fi fost încheiată la cruce, unde a fost doar adusă jertfa, reprezintă ultima parte a lucrării Sale ca preot.” Aceste Credințe Fundamentale au fost publicate într-o broșură și răspândite în mii de exemplare. Ar fi interesant de știut dacă cel care a scris paginile 29, 30, 31 și 32 din Questions on Doctrine ne poate oferi o listă a scriitorilor care au susținut păreri contrarii celor scrise de autorii menționați mai sus. Eu nu am găsit nicio dovadă în favoarea afirmațiilor incorecte susținute în special în aceste pagini.

Să continuăm să studiem raportul Dr. Barnhouse din revista Eternity. El tocmai afirmase că liderii adventiști au „respins total” ideea că Hristos „desfășoară a doua slujbă preoțească de la 1844 încoace,” așa cum numește el lucrarea de ispășire. În schimb, spune el, „ei cred că, după înălțarea Sa la cer, Hristos administrează beneficiile ispășirii pe care a încheiat-o pe Calvar.” Oricum, el nu acordă nici o importanță acestei idei. Vechiul Testament ne arată că marele preot înjunghia animalul de jertfă în curtea templului. Dar ispășirea nu consta înuciderea jertfei. „Sângele este cel care face ispășire” (Leviticul 17:11). Deci marele preot trebuia „să ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru... să-l stropească spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii, și să facă astfel ispășire pentru sfântul locaș” (Leviticul 16:15,16). „Va intra să facă ispășirea” (versetul 17). Dr. Barnhouse argumentează că, deoarece noi ne bazăm în mare parte doctrina ispășirii pe modelul din Levitic, trebuie să credem că, așa cum marele preot de pe pământ ducea sângele în sanctuar și făcea ispășire, și Hristos trebuie să facă același lucru pentru a încheia ispășirea. Altfel, avem o ispășire fără sânge. Dacă nu facem acest ultim pas, atunci suntem nevoiți să credem că ispășirea s-a făcut în curte și nu în sanctuar, ceea ce distruge practic tipologia. Dacă această ultimă slujbă cu sângele este omisă, atunci teoria noastră asupra ispășirii este întristător de săracă și „nu are nici un temei exegetic, și este o speculație teologică imaginată în cel mai înalt grad.” Dacă Hristos nu a mers cu sânge să încheie ispășirea, atunci ceea ce susținem noi este „perimat, răsuflat și nefolositor.” El are un argument bun.

Când am citit pentru prima oară în publicația evanghelicilor că liderii noștri au renegat doctrina lucrării de ispășire a lui Hristos din sanctuar după 1844 și au înlocuit-o cu „aplicarea beneficiilor ispășirii făcute pe cruce,” nu-mi venea să cred, și n-am crezut. Când mi s-a spus că, dacă citesc chiar și în „scrierile lui Ellen White, că Hristos face acum ispășire,” nu trebuie să cred asta, m-am întrebat: „Cum vine asta?” Ispășirea a fost făcută cu 1.800 de ani înainte, spun conducătorii noștri. Sora White spune că ispășirea are loc acum. În Questions on Doctrine se afirmă că a fost făcută cu 1.800 de ani înainte. În Ministry găsim scris că ispășirea de la cruce a fost finală. Pe cine sau ce să mai cred? Pentru mine, a nega slujirea lui Hristos în a doua despărțitură a sanctuarului, acum, înseamnă a respinge adventismul. Această învățătură constituie unul dintre stâlpii de temelie ai adventismului. Dacă resping ispășirea care are loc acum în sanctuar, pot la fel

de bine să resping adventismul în întregime. Poporul lui Dumnezeu nu este pregătit pentru așa ceva. El nu-și va urma conducătorii în apostazie.

În această situație, mi-a trecut prin minte că ar fi posibil ca cei de la Eternity să fi regretat ceea ce au scris și că au retractat, sau că vor retracta cele scrise. Deci am scris la Eternity, întrebând dacă au mai publicat aceea ediție specială. Mi-au răspuns că au făcut-o. Întrucât autorii își rezervaseră drepturile asupra articolului, am cerut permisiunea de a cita din el. Am primit următorul răspuns: „Suntem bucuroși să vă acordăm permisiunea de a cita din articolul „Sunt adventiștii de ziua a șaptea creștini?” și apreciem încrederea pe care o acordați prin aceasta publicației Eternity.” Această scrisoare este datată Philadelphia, Pennsylvania, 2 mai 1958, și este semnată de către redactor.

Aceasta se întâmpla după douăzeci de luni de când acest articol apăruse pentru prima dată în Eternity. Dacă în timpul acestor douăzeci de luni conducătorii noștri ar fi protestat, dacă ar fi dat o dezmințire, redactorul m-ar fi avertizat în mod cinstit să nu folosesc materialul și să nu citez aceste declarații. Dar redactorul n-a făcut nimic de felul aceste. El s-a arătat încântat și a consimțit să folosesc materialul și să citez din el. S-au împlinit cinci ani de când au început discuțiile, și trei ani de când acest articol a fost publicat. În tot acest timp mă așteptam ca ai noștri să dezmințe acuzațiile și să-i admonesteze pe evanghelici pentru defăimarea conducerii noastre. Dar nu am auzit nici un protest.

Din contra, am citit în publicațiile noastre unele referințe care-i prezentau pe acești evanghelici ca fiind niște domni, buni creștini, ceea ce cred că este adevărat. Astfel de oameni nu spun minciuni. În absența vreunei dezmințiri sau vreunui protest din partea oamenilor noștri, am tras propriile mele concluzii. Dar dacă ai noștri ar declara sincer că Dr. Barnhouse și Mr. Martin nu i-au auzit niciodată făcând declarațiile care le sunt atribuite în Eternity, aș lua imediat legătura cu evanghelicii și le-aș cere să justifice niște acuzații atât de grave. Această problemă este prea serioasă pentru a fi trecută cu vederea. Mii de oameni au citit articolul din Eternity și sunt serios îngrijorați. Unul dintre pilonii principali ai credinței noastre, potrivit celor apărute în Eternity, a fost înlăturat. Vom sta nepăsători și vom permite ca doctrina sanctuarului să fie călcată în picioare chiar de presupușii ei susținători?

Ne vom întoarce la cei doi oameni care au intrat în arhivele White în mai 1957 pentru a se sfătui cu administratorii White. Ei și-au terminat cercetarea și au raportat consiliului că au găsit „indicii” ale faptului că sora White susține că „lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum (ea scria aceasta în 1880) în sanctuarul din ceruri.” Această descoperire dădea o lovitură mortală noii lor teologii. Era evident imposibil să crezi că lucrarea de ispășire a fost îndeplinită și finalizată la cruce, și în același timp să susții că se desfășoară totuși în ceruri. Aceste afirmații nu pot fi adevărate în același timp. Cu toate acestea, biserica noastră s-a pronunțat deja asupra acestui punct când, în 1957, s-a scris în Ministry că marele act de la cruce a constituit „ispășirea completă, perfectă și finală pentru păcatele oamenilor” (Ministry, februarie 1957). În acest articol se afirma că aceasta este acum „înțelegerea adventistă asupra ispășirii, confirmată, iluminată și clarificată de Spiritul Profetic.” (Ibidem). Această afirmație n-a fost niciodată

retractată, sau modificată, sau schimbată și niciun scriitor sau redactor n-a contrazis-o. Ea rămâne.

În această situație, ce să facă cercetătorii? Fuseseră puși în fața declarației soriei White că ispășirea este desfășurată acum în ceruri. De asemenea, cunoșteau declarațiile conducerii noastre, cum că ispășirea a fost făcută și terminată la cruce. Ei trebuiau să accepte ori una, ori alta. Au ales să-i urmeze pe conducători.

Dar cum rămânea cu numeroasele declarații ale soriei White? Era clar că trebuia ca influența ei să fie în vreun fel slăbită, și afirmațiile ei răstălmăcite. Dar aceasta era greu de făcut; și ceea ce avea să se facă trebuia făcut în secret. Dacă era descoperit la timp, planul ar fi eșuat. Dacă, totuși, s-ar fi putut lucra în secret și repede, problema ar fi devenit un „fapt împlinit” înainte ca cineva să afle despre ce este vorba.

Acesta a fost momentul când mi-a fost înmănată o copie după procesele verbale ale Consiliului Administratorilor de la White Estate, pe care le voi prezenta în continuare, astfel încât să aveți posibilitatea de a constata singuri ce s-a întâmplat:

Procesul verbal din 1 mai 1957, pagina 1483:

„În acest moment al desfășurării lucrărilor, frații X și Y au fost invitați să se alăture administratorilor pentru a continua discutarea unei probleme care fusese luată în studiu în ianuarie. Fratele X și grupul său, care studiaseră cu câțiva pastori au devenit brusc conștienți de declarațiile lui Ellen White care arată că lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum în sanctuarul din ceruri. Într-o afirmație din „Bazele educației creștine” este folosit cuvântul „sacrificiu.” Pentru neadventiști, care nu sunt obișnuiți cu modul în care înțelegem noi problema sanctuarului, referirile la o continuare a lucrării de ispășire a lui Hristos sunt dificil de înțeles, și s-a sugerat administratorilor că, în unele dintre scrierile lui Ellen White ar putea apărea niște note de subsol sau note-anexă care să clarifice, în cea mai mare parte în cuvintele lui Ellen White, înțelegerea noastră asupra diverselor faze ale lucrării de ispășire a lui Hristos. Cei doi frați care s-au alăturat administratorilor în timpul discuțiilor au considerat că aceasta este o problemă care va lua amploare în viitorul apropiat și că ar fi bine să ne grăbim să pregătim și să includem astfel de note în următoarele ediții ale scrierilor ei. Problema a fost discutată cu grijă și seriozitate, dar în momentul în care întâlnirea a luat sfârșit pentru a face loc altor comitete, nu se hotărâse încă nimic.”

Întâlnirea din data de 2 mai, pagina 1488. Declarațiile lui Ellen White asupra lucrării de ispășire a lui Hristos.

„Întâlnirea administratorilor din data de 1 mai s-a încheiat fără a se lua nicio hotărâre în privința problemei discutate pe larg, și anume oportunitatea unor note de subsol sau a unor explicații în legătură cu declarațiile lui Ellen White privind lucrarea de ispășire a lui Hristos, declarații care arată că această lucrare continuă în acest timp în ceruri. Deoarece președintele consiliului nostru lipsește din Washington pentru o perioadă de patru luni, ”s-a votat amânarea pentru mai târziu a dezbaterii problemei

aduse în atenția noastră de către frații X și Y în legătură cu declarațiile lui Ellen White cu privire la continuarea lucrării de ispășire a lui Hristos”.

După întoarcerea președintelui consiliului din călătoria sa de patru luni, problema a fost discutată în continuare și s-a decis ca sugestia celor doi frați să fie respinsă. Această hotărâre este vrednică de laudă, dar meritele ei sunt oarecum umbrite de faptul că a fost nevoie de opt luni de zile pentru a fi luată, și că nu s-a ajuns la această concluzie decât după ce planul a fost dezvăluit.

Acest raport m-a năucit: Cum poate îndrăzni cineva să propună să se facă adăugiri la scrierile sorei White pentru a susține noile puncte de vedere? Am meditat îndelung și m-am rugat mult. Aveam eu vreo responsabilitate în această problemă? Dacă aveam, era de datoria mea să vorbesc cuiva, unui singur om. Întrucât răul nu fusese comis împotriva mea, ci împotriva bisericii și credinței noastre, aveam datoria să vorbesc unuia dintre conducători. Și așa am făcut.

În scrisoarea pe care am trimis-o în data de 27 februarie 1957 mi-am exprimat teama că editarea cărții Questions on Doctrine fusese pregătită prea în grabă și după un timp de studiu prea scurt. Cărțile de acest fel nu pot fi scrise pe fugă și trebuie pregătite de oameni care au studiat subiectul o viață întreagă și au petrecut ani de zile cercetând Mărturiile.

Pe 7 martie 1957 am primit acest răspuns: „Am reținut observația dumneavoastră: „Mă tem ca nu cumva conținutul cărții în curs de publicare să afecteze credința noastră.” Cred, frate Andreassen, că nu este cazul să vă îngrijorați pentru ceea ce va apărea în carte. Ea este verificată cu grijă de către un grup de oameni capabili în care avem cea mai mare încredere. Sunt încredințat că veți fi încântat de rezultate.”

În răspunsul meu din data de 1 martie, îmi exprimam din nou temerile cu privire la conținutul cărții. Referindu-mă la un articol care apăruse în numărul din februarie 1957 al revistei Ministry, spuneam: „În cazul în care comitetul este de acord cu părerile publicate aici, trebuie să protestez în modul cel mai serios. Pentru că aceste puncte de vedere nu sunt, în mod sigur, doctrine adventiste, ci reprezintă păreri dobândite în urma studiului superficial al câtorva părți din scrierile sorei White, și nu reflectă învățătura generală.” Încheiam cu următoarele cuvinte: „În acest mod îmi exprim protestul împotriva celor publicate în acest timp cu privire la doctrina ispășirii, și doresc ca protestul meu să fie cunoscut din timp. Nu pot să cred că unii dintre frații noștri au fost împinși în acest impas de dorința de a fi asemenea popoarelor (bisericilor) din jurul nostru și că am ajuns să facem concesii ca urmare a presiunilor dinafară.

Nepremind nici un răspuns, am scris din nou pe data de 10 mai 1957:

„Sper că ați înțeles că vorbesc serios. Am mare încredere în dumneavoastră. În cei peste șaiszeci de ani de colaborare oficială cu biserica, unul din principalele mele scopuri a fost să inspir încredere în Spiritul Profetic. În ultimii doi ani am vorbit de 204 ori despre acest subiect. Am simțit că poporul nostru avea nevoie de ajutor, și am încercat să-l ajut. Sunt îngrozit de ceea ce pare să ne rezerve viitorul, dacă Dumnezeu nu ne va ajuta. Fie ca Domnul să vă dea înțelepciune și curaj pentru a face ceea ce trebuie.”

După ce am intrat în posesia proceselor verbale confidentiale ale consiliului White Estate, am urmat sfatul lui Hristos de a vorbi „cu el singur,” și am scris patru scrisori președintelui Conferinței Generale. La 26 ianuarie 1957 am primit acest răspuns: „Sunt sigur că putem avea toată încrederea că frații de la White Estate vor acționa cu prudență în această direcție și nu vor adopta poziții care ar putea crea încurcături în viitor. În mod sigur, frate Andreassen, nu există nici o intenție de a ne amesteca în scrierile sorei White. Le prețuim nespuse de mult. Referitor la cartea Questions on Doctrine, dați-mi voie să vă asigur că nu este lucrarea fraților ale căror nume le-ați menționat. Este adevărat că ei au contribuit la această lucrare, dar ea a fost luată din mâinile lor și este mai degrabă rezultatul muncii unui grup mai mare, decât opera câtorva oameni.”

La 4 iulie 1957 am răspuns printr-o scrisoare din care citez: „Mă tem că va veni o zi când această problemă va ajunge la cunoștința poporului. Aceasta va zdruncina credința întregii biserici. Desigur, unii se vor bucura că, în sfârșit, sora White a fost lepădată. Alții vor plânge și vor striga la Dumnezeu pentru mângâiere, „Cruță pe poporul Tău, și nu face de rușine moștenirea Ta!” Iar când vom cădea în propria noastră plasă, bisericile lumii se vor desfăta! Vă rog, frate, aveți în vedere ca această carte să nu fie publicată. Ar fi fatal. Dacă acum nu are loc o lucrare de ispășire în sanctuarul din cer, atunci biserica ar putea să-și recunoască greșeala deschis și cinstit, și să suporte consecințele. Să o dăm deoparte pe sora White, și să nu mai apărăm cu ipocrizie scrierile ei, iar în spatele aparențelor să publicăm așa ceva și să mai și pretindem că este opera ei. Închei exprimându-mi înalta mea considerație pentru dumneavoastră. Vă stă înaintea o sarcină aproape copleșitoare, de a face față celei mai mari apostazii pe care biserica a întâmpinat-o vreodată.”

La 18 septembrie 1957 am primit această comunicare: „Consider închisă problema la care vă referiți. Nu cred că aveți dreptul să folosiți procesele verbale de la White Estate așa cum ați făcut-o. Procesele verbale sunt confidentiale și nu sunt destinate uzului public. Sper să nu ajungem niciodată să considerăm că oamenii ar trebui condamnați și puși sub disciplină pentru că au venit înaintea celor în drept pentru a discuta chestiuni care țin de lucrarea și învățătura bisericii.”

La 27 septembrie 1957 am răspuns: „Mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din 18 septembrie, în care afirmați că „problema la care vă referiți este închisă.” Am cerut o investigație. Dumneavoastră ați respins-o. Ați ignorat persoanele implicate, ați spus că nu aveam dreptul să folosesc informațiile pe care le-am primit, și ați închis ușa. Dați-mi voie să vă explic că singurul mod în care am folosit informațiile primite a fost să vă informez pe dumneavoastră, și pe nimeni altcineva. Ce altceva aș fi putut face? Ați afirmat că dacă aceste informații ar fi ajuns în mâinile dumneavoastră, nu le-ați fi folosit. Permiteți-mi o precizare. Eu consider că această situație constituie cea mai mare apostazie care a avut loc în biserica noastră, și dumneavoastră vreți s-o tăinuți! Iar acum ați închis ușa. Nu cred, frate Figuhr, că vă dați seama de gravitatea situației. Poporul nostru nu va accepta nici o falsificare sau încercare de modificare a Mărturiilor. Aceasta le va inspira un simțământ de teamă că ceva nu este în regulă cu cei din conducere.

Citiți din nou scrisoarea mea din 12 septembrie. Puteți salva situația, dar numai dacă veți vrea să cercetați problema. Sunteți pe punctul de a distruge biserica. Mă voi ruga pentru dumneavoastră.”

Correspondența mea cu Washington-ul a continuat pe această linie până când, la 16 decembrie 1957, am primit acest ultimatum: „Ei (cei din poziția de conducere) vă cer să încetați această activitate.” Trei zile mai târziu am primit următoarea completare: „Aceasta vă așează în opoziție cu biserica din care faceți parte, și în mod sigur va crea probleme în relația dumneavoastră cu biserica. Având în vedere toate acestea, funcționarii despre care v-am scris mai devreme vă cer să încetați activitățile dumneavoastră.”

În tot acest timp nu mi s-a propus vreo audiență. Mi s-a ordonat pur și simplu să-mi încetez activitatea, și, implicit, am fost amenințat că, dacă nu voi face așa, „negreșit vor apărea probleme în relația dumneavoastră cu biserica.” N-a existat nici o propunere de audiere, mi s-a ordonat pur și simplu să-mi încetez activitatea. Fusesem condamnat fără drept de apel. Amenințarea că numele meu ar putea ajunge să fie luat în discuție spunea destul de mult. Nu s-a pus problema dacă plângerea mea era îndreptățită. Eram deja condamnat; singura problemă era cum voi fi pedepsit.

Aceasta îmi aduce aminte de cele publicate în Eternity, și anume că frații noștri i-au „explicat lui Mr. Martin că în rândul lor (al adventiștilor) se află și unii extremiști, după cum există lunatici iresponsabili în orice segment al creștinismului fundamental.” În contrast cu această extremă, ei au o „conducere înțeleaptă,” referindu-se la ei înșiși. Nu știu cum s-au comportat conducătorii noștri la întâlnirile cu evanghelicii, dar au creat impresia că „grupul majoritar al conducerii înțelepte (care) este hotărât să „pună frână” membrilor care caută să susțină păreri diferite de cele ale conducerii responsabile a denominațiunii” (Eternity Extra, Septembrie 1956, pagina 2).

Invit cititorul să mediteze la acest lucru. Avem o conducere înțeleaptă – potrivit propriei ei aprecieri. Avem, de asemenea, „lunatici iresponsabili.” Această conducere înțeleaptă este hotărâtă să oprească pe „oricare membru care caută să susțină păreri contrare celor ale conducerii responsabile a bisericii.”

Prima dată când am citit acest lucru, nu mi-a venit să cred. Am fost, timp de cincizeci de ani un membru onorabil al bisericii, ocupând chiar poziții de răspundere. Dar fiindcă am îndrăznit să susțin „păreri diferite de cele ale conducerii înțelepte a bisericii,” am devenit unul dintre „lunaticii iresponsabili,” dintre „extremiștii” din biserică; și, fără a fi fost măcar audiat, mi s-a ordonat să-mi încetez activitatea sau voi simți „frânele” puse. Dacă nu aș avea în fața mea, chiar în acest moment, dovezile, mi-ar fi greu să cred că o „conducere înțeleaptă” ar încerca să înăbușe criticile și să-i amenințe pe acei membri care caută să susțină păreri diferite de cele ale conducerii responsabile a bisericii. Chiar aici am ajuns? Roma a mers doar puțin mai departe.

Unii vor obiecta că acestea sunt doar spusele evanghelicilor despre conducătorii noștri. Dar rămâne faptul că ai noștri n-au protestat niciodată împotriva acestor acuzații. Propriul meu caz arată clar, că fără vreo cercetare sau vreo audiere, aveam să fiu adus înaintea instanței, nu pentru o audiere, ci pentru a fi condamnat fără a fi fost audiat, de către cei care s-au erijat în postura de judecători. Rețineți că aceasta se întâmpla înainte de Conferința Generală din 1958, înainte ca noua teologie să fi fost oficial acceptată și

înainte ca biserica să fi avut ocazia să se pronunțe asupra subiectului. Orice critică publică trebuia să înceteze. Dacă nu înceta, aveau să apară negreșit „probleme în relația dumneavoastră cu biserica.” Acesta era un ultimatum.

Cum am reacționat? Cum ar fi reacționat oricine. Era vorba de o uzurpare a autorității. Am scris că eram un om al păcii, și că aș fi putut fi convins, dar nu amenințat. Credeam, și cred și acum că biserica se află în fața apostaziei prezise de mult, că liderii noștri au urmat exact linia schițată în Spiritul Profetic și că am o datorie de la care nu mă pot eschiva. Îmi pare foarte rău că liderii noștri, prin acțiunile lor, au oferit dușmanilor noștri ocazia de a aduce reproșuri îndreptățite cauzei lui Dumnezeu. În scrisorile mele anterioare am menționat iar și iar că dușmanii noștri vor descoperi, mai devreme sau mai târziu, slăbiciunea noastră și vor profita de ea. I-am rugat pe conducătorii noștri să îndrepte greșelile făcute; dar fără rezultat. Culegem acum ce am semănat.

În următoarea mea scrisoare am reluat eforturile, solicitând o audiere, nu particulară, ci publică, și dacă se va considera că nu este bine așa, o audiere particulară, dar care să fie înregistrată și să primesc și eu o copie a înregistrării. Dar nu am reușit. Voi prezenta mai târziu motivele pentru care nu am reușit să obțin o audiere înregistrată.

Am fost întrebat ce mă aștept să obțin. Am primit sute de scrisori în care mi se promitea sprijin dacă aveam să fac anumite lucruri. Am răspuns la câteva scrisori, dar îmi este imposibil fizic să intru în corespondență cu toți care mi-au scris. Am primit multe indicații și instrucțiuni, dar n-am vrut să implic pe alții. Mi s-au atribuit tot felul de motive; se pare că unii oameni nu reușesc să înțeleagă că a atribui motive înseamnă a judeca. De asemenea, unii nu pot să înțeleagă că doctrina în sine este destul de importantă pentru a furniza motive de protest. În aceste momente de criză ar fi o lașitate din partea mea să nu mă ridic, cu ajutorul Domnului, împotriva celor puternici.

Au venit la mine trei delegații care au stăruit să fac ceva „practic”. Ei spuneau de fapt așa: „Suntem alături de dumneavoastră, dar nu ați abordat problema în mod practic. În momentul în care ne vom alătura dumneavoastră este posibil să ne pierdem poziția, și probabil așa se va întâmpla (ei fiind pastori). Dacă aveți ceva să ne oferiți, dacă doriți să porniți o altă mișcare la care să ne putem alătura, vom veni cu dumneavoastră. Dar să părăsești totul fără a avea vreo perspectivă, este nerealist. Nu veți obține nimic până nu veți avea ceva de oferit.”

Le-am răspuns acestor oameni că sunt adventist de ziua a șaptea, că nu intenționez să inițiez o altă mișcare și că nu contez pe susținerea celor care privesc astfel lucrurile. Ei nu sunt făcuți dintr-un material care să poată să rămână în picioare în crizele care ne stau în față.

Sunt adventist de ziua a șaptea și mă bucur în adevăr. În cele din urmă dreptatea și adevărul vor învinge. Sper că, dacă adevărul despre situația prezentă va fi făcut cunoscut, se vor găsi bărbați și femei care vor protesta și vor avea suficientă influență pentru a efectua unele schimbări în organizația noastră care să asigure încredințarea slujbelor sfinte unor oameni care să fie credincioși adevărului dat sfinților de la început.

Închei această scrisoare salutându-vă din inimă pe toți. Următoarea mea scrisoare, în legătură cu audierea, va fi interesantă. Până atunci, Domnul să fie cu dumneavoastră.